

Е П О Х А Т А Н А В О Д О Л Е Я

– Защо да чета чужди фантазии, като си имам моя? – казала жената и небрежно заметнала косата си настрани, а младият ентусиазиран писател, който току що бил задал въпроса: “А какви книги четеш?” зяпнал и не успял да каже нищо в продължение на половин час. Естествено жената загубила интерес.

Но не и младият ентусиазиран писател. Все пак, това не била глупава блондинка на високи токчета, нито брюнетка с дълга сърмена коса, много грим, дънки и черно яке. Това била Жена-Читател, само дето не четяла. А той бил търсил Жената толкова дълго наистина. Пък тя се появила, отметнала коса и му променила концепцията за изкуство.

Затворил се младият писател за два дни вкъщи и всичко обмислил: „Колко много хора пишат тия дни, да... И не можеш да кажеш, че лошо. Всеки със своя натюрел, разбира се...” – но все пак, като преброил приятелите си на пръстите на двете ръце и двата крака, трябвало да признае, че всеки един от тях пише или пописва или другите пък – на другите две ръце – рисуват, пеят – а тези на другите два крака – се занимават с театър, кино, леле! Естествено, че няма кой да чете! Всички правят по толкова много неща през деня си – а и кое е по-важно: да прочета нещо или да сътворя нещо? Замислил се и за самия себе си и видял, че той също предпочита да създава – това го правило щастлив – нали бил писател, все пак. Даже и онзи негов познат, каскадьорът – и той прописал и той му дава разкази, да прочете, да си каже мнението. Първо си мислиш: „Да бе, каскадьор и разкази!” И после като прелистиш си казваш: „Не е възможно! Та той пише съвсем прилично, липсва му малко начетеност, но пък това е търговско предимство и е яко, да!”

Ами след като всички са писатели, остава единствено да пишем за начинаещите писатели, си казал ентусиазираният млад читател, който бил прочел някои от своите собствени неща. Сетил се за детските книжки, към които има и прикачени маркерчета. В тях рисунките са започнати, а малчуганите трябва да ги довършат. Седнал и написал една книга стихове за два часа – ето това се нарича темпо! – ето това е творческа енергия, продуктивност! – ще видят другите кон боб яде ли! Ще издаваме книги през две седмици вече. Ще ги продаваме в магазините за детски играчки и в аптеките – да ги купуват майките като лекарство против зомбиране в компютърните клубове. Ето предложение, на което не можеш да устоиш.

После занесъл книжката на жената-творец и тя там прочела, наистина прочела следното:

Като видяла стиховете, жената му казала, че това е най-безумната книга, която някога е чела, но така изящно придърпала косата си нагоре с две ръце, че писателят успял да види завинаги бялата ѝ лебедова шия.